

Josef Konrad Lewhardt (vydavatel)

Deník 2038

Díl 1.

Nová vlna
2023

NOVÁ VLNA
NOVÁ VLNA

Z německého originálu *Tagebuch 2038*
přeložila Šimona Löwensteinová

Translation © Šimona Löwensteinová, 2023
© Zdeněk Rampas – Nová vlna 2023
ISBN 978-80-88343-55-4

Abstrakt

Elektronický deník čtrnáctileté dívky z roku 2038 pocházející z Evropy obsahuje kromě osobních záznamů rovněž mnoho naskenovaných textů a nahrávek z kompetenčního centra nebo holografického vysílání, které umožňují náhled do politické struktury a myšlení tehdejší „ekologické demokracie“ Evropské rozmanitosti krátce před jejím rozšířením na Středomořskou unii. Jeho vydavatel v něm našel poukazy jednak na osobní příběh svého vlastního dětství, jednak na historické příčiny následující světové katastrofy 21. století.

Vydavatel

Americký historik Josef Konrad Lewhardt (*2031) proslulý svým epochálním dílem *Globální náboženská válka 21. století* napsal kdysi o *Deníku 2038* svou první disertaci, v níž podrobně analyzoval v něm obsažené dokumenty v kontextu doby s poukazem na důsledky určitého myšlení a jeho následky v životní praxi. Později prohlásil své pochmurné prognózy za zbytečné, protože skutečnost už přesáhla v mnohých ohledech jeho představivost. Zdánlivá normalita dneška překonala dřívější absurditu, nepředstavitelné tak pokulhává za reálným děním.

Podle jeho výzkumu pochází stará kniha s titulem *Falešný satelit*, z níž se v *Deníku* nachází naskenovaný začátek první kapitoly a přepracované interview s mimozemšťanem jako nahrávka holografického vysílání, z roku 1994. Někteří historici jsou však toho názoru, že velká část analyzovaného historického dokumentu nepochází až z roku 2038, nýbrž byla napsaná už někdy kolem 2004. Jak je to možné, je však dosud záhadou.

Josef Konrad Lewhardt (vydavatel)

Deník 2038

Díl 1.

Nová vlna
2023

Obsah

Díl 1.

0. Kompetenční týden (integrace):	20. 08. – 22. 08. 2038
1. Kompetenční týden (ranní směna):	23. 08. – 29. 08. 2038

Díl 2.

2. Kompetenční týden (odpolední směna):	30. 08. – 05. 09. 2038
--	-------------------------------

Díl 3.

3. Kompetenční týden (noční směna):	06. 09. – 11. 09. 2038
Zbylé záznamy (nepravidelné):	13. 09. – 17. 10. 2038
Epilog	(prosinec 2099)

0. Kompetenční týden (integrace)

Heslo: Kolektiv nade vše

DE-NJIIK

PAA-TEK

2038-08-20

17:78:29

PO-ZOR!

PRAA-VJE AK-TI-VU-JE-TE PRA-VO-PIS SE-NI-OOR. TEN-TO SPUU-SOP PSA-NJI JE PRHII-PUST-NII POU-ZE PRO ROCH-NJII-KI DO 1980. IN-DI-VI-DU-A NA-RO-ZE-NAA ME-ZI 1981 A 1990 HO SMJE-JII PRHE-KHOD-NJE U-ZHII-VAT VE VII-JI-MECH-NIIKH PRHII-PA-DEKH PO-KUT PO-DA-JII ZHAA-DOST U PRHII-SLUSH-NIIKH OR-GAA-NUU MI-NIS-TER-STVA KUL-TUU-RI PRO-STRHED-NJIC-TVIIM SVEE-HO O-KRES-NJII-HO UU-RHA-DU. PO-VO-LE-NJI SE VI-DAA-VA-JII NA ZAA-KLA-DJE LEE-KARH-SKEE-HO PO-TVR-ZE-NJII S KTE-REE-HO VI-PLII-VAA ZHE SOU SPL-NJE-NI TI-TO POD-MIIN-KI: DU-SHE-VNJII ZVLAASHT-NOS-TJI JA-KO SIN-DROM ADHS RESP. ADS UU-SKOST-NAA PO-RU-KHA AU-TIZ-MUS BOR-DE-LAJN BURN-AUT BSAF DAU-NUUF SIN-DROM DE-MEN-CE IN-FAN-TI-LI-TA HIF RVHP SE-NI-LI-TA NE-BO PO-DOB-NAA PSI-KHIC-KAA NA-DAA-NJI A SKHOP-NOS-TJI. O-SO-BI POZ-DJE-JI NA-RO-ZE-NEE A KTE-REE SE NE-MO-HOU PRO-KAA-ZAT PO-TVR-ZE-NJII MI-NIS-TER-STVA KUL-TUU-RI MO-HOU BII-TJI TREST-NJE STJII-HAA-NI ZA U-ZHII-VAA-NJII PRA-VO-PI-SU SE-NI-OOR – PRHE-STU-PEK PRO-TJI § 158 ODS. 97 (PRA-VO-PIS-NEE-HO RHAA-DU) KZ (KUL-TUR-NJII-HO ZAA-KO-NJII-KU).

AK-TI-VO-VAT?

A-NO

NE

PRA-VO-PIS SE-NI-OOR OD 1984 DO 1998 AK-TI-VO-VAAN

ZA-CHIIT PSAAT?

A-NO

NE

PSA-CII MO-DUS AK-TI-VO-VAAN

MO-DUS PSA-NJII

Zrovna jsem nastavila pravopis Senior, co se používal někdy před padesáti lety, aspoň si to myslím a je to fakt legrační. Vypadá tak starobyle, jsou tam skutečně malý písmena, který jsou nejen menší, ale i trochu jiný než ty velký, a kromě toho ještě takový znamínka, čárky a háčky, nebo jak se tomu dřív říkalo, a písmena, který dneska už neexistují, a vůbec leccos dalšího. Myslím, že to nechám, protože to jen tak někdo nemůže beze všeho přečíst. Je to koneckonců můj deník a takovej starej pravopis je něco jako tajný písmo, který už nikdo neumí číst – kromě mého malýho bráchy. Ale dneska už stejně skoro nikdo neumí číst. Jenomže to umí

ten program, ale to nevadí. Jinak bych to totiž taky neuměla přečíst, kdybych si to nenechala předčíst. No hlavně, že ten program píše, co diktuju, protože vlastně taky neumím psát, totiž, ne skutečně, celý věty a tak. Jména a čísla, symbolikony, emotikony, morfokony, comikony a textový moduly teda umím zadat, jinak bych nemohla používat komisy a fíty bez zvuku a vytvářet profily v komonetu, viastaru a araglobnetu a zaškrťávat odpovědi v testech a co všechno je ještě třeba umět, když není k dispozici hlasovej modus. A je ještě tolik přístrojů, kde to není možný. Divím se, proč vlastně. No tak co. Teda psát skutečný texty se zadáváním písmen, to samozřejmě nejde. To je moc těžký. Musí se vědět, jak je všechny dát dohromady, a to je strašně složitý. Pravopis se taky mění každé rok, kdo už se v tom má vyznat? Odkud má člověk nebo člověčka, teda komon nebo asík (ty nově přichází se to nemusej učit) vůbec vědět, který písmena jsou dlouhá a který krátký nebo střední? A jestli ta hláska taky odpovídá těm správným písmenům a kolikrát je třeba je napsat? Kompetentěři pro pravopis sice tvrděj, že je čím dál jednodušší, ale já to už nechápu. Všechno se pořád mění a reformuje a co jsme se minulej rok učili, už neplatí, takže co? No jo, to prej musí bejt, celoživotní vzdělávání se to jmenuje, kdo nejde s dobou, zůstává zpátky a je zpátečník. A to nesmíme, to nesmí nikdo a my už vůbec ne. Nebo co? Tak to holt je. Pokrok se nedá zastavit a žijeme koneckonců v přechodný době. V epoše Grandiózní proměny, že jo? To přece ví každéj. Naštěstí existuje taky ještě hlasovej kód a různý diktovací programy. Takže vůbec nepotřebujeme číst očima, když má každéj audiokoděrku a skoro všechny knihy maj hlasovej pásek, časopisy se většinou tisknou jenom s hlasovým kódem, pokud se vůbec tisknou, což je vlastně nesmyslný. Ale některý lidi chtěj mít obrázky vytištěný. Na co se potom ještě učit číst? A psát uměj naše notýsky tak jako tak. Já sice umím všechny písmena, mohla bych teda teoreticky používat psací přístroje s manuálním zadáváním, jak je ale dát dohromady, to teda vůbec nechápu.

Můj malej brácha umí psát, nejen na obrazovce, ale i rukou, s takovým psacím nástrojem, propiska nebo podpiska se to jmenuje. Protože se používá koneckonců na podpisování, když se nepoužívá obrazovka, nýbrž papír. Vlastně dost zbytečný a neekologický, ale co se dá dělat. Dostáváme koneckonců taky pořád spoustu vytištěných pracovních listů, většinou bez hlasovýho kódu. Ty se pak musej naskenovat. To je neuvěřitelný, teda ne, že dostáváme pořád ty zasraný papíry, to stejně, ale že

prostě umí jednoduše číst a psát. Vůbec umí už skoro všechno, co jsme celý leta procvičovali v koncentráku, vlastně komcentráku nebo kompetencáku, jenže to se špatně vyslovuje, znamená to kompetenční centrum (koncentrák prej nemáme říkat, nevím proč), aspoň ty praktický věci, ty sociální bohužel ne. Ale proto ještě nesmí jít do kompetenčního centra, ačkoliv už má skoro sedm. To bude tím, že má takovou nemoc – jak že se to jmenuje? Hyper něco, hyperaktivita, ne hyper... No to je jedno. Takový děti, teda humáňata, se vyvíjej moc rychle, nespolupracujou v koncentráku, rušej, znemožňujou kompetencování, a co je nejhorší, nejsou schopný se inkludovat do kolektivu, nenajdou žádný kamarády, žádný stanoviště, žádný zaměstnání, nezískaj žádnou sociální, sexuální a kulturní identitu a tak dál. I když, abych pravdu řekla, mně se vůbec nezdá tak strašnej. Vlastně je docela milej, každopádně milejší než můj druhej malej brácha, ten velkej malej brácha, co dělá samý blbosti.

Moment. Řekla jsem přece něco jinýho, ne blbosti? Řekla jsem... Jo, teď to chápu. Ten program píše nejen správně podle starýho pravopisu, ale opravuje i nesprávný slova. No to je šílený! Teď si poslechnu, co jsem to povídala.

ZMNJE-NJIT MO-DUS?

A-NO

NE

PO-SLE-KHO-VII MO-DUS AK-TI-VO-VAAN

MO-DUS PO-SLE-KHU

O-PA-KO-VAT?

A-NO

NE

OK

PO-SLE-KHO-VII MO-DUS SKON-CHEN

PO-KRA-CHO-VAT F PSA-NJII

A-NO

NE

MO-DUS PSA-NJII

To je ale divný. Píše to asi správně, ale jakoby v jiným jazyce. Každopádně už to není to, co jsem předtím říkala. Je to můj hlas, jenže mluví úplně jinak: jiný slova, úplně jiná gramatika, celý věty jsou nějak jinak

složený, ne tak, jak se říkají zprávy v hološce, nebo při oficiálních příležitostech, ale ani ne tak, jak mluvíme. To znamená, že ten program to, co říkám, překládá nejen do starýho pravopisu, ale do celýho starýho jazyka. No jo, to uměj překládací programy taky. Ale překládat do toho samýho jazyka? To jsem teda ještě neviděla. To je bláznivý. To vypadá, jako bych skutečně uměla mluvit a psát, jak se to dělalo dřív. Notýsek to dělá za mě. Ta automatická oprava se dá sice taky někde vypnout, jenže nevím, kde. Kromě toho se mi to líbí. Je to, jako bych žila někde v jiný době a všechno se to naučila. Úplně šílený. To jsem fakt ještě nikde neviděla. Z toho si udělám skutečnej deník.

Svým bráchovi vlastně trochu závidím, jak mu to učení jde. Mně naopak všechno připadá tak těžký, většinou nechápu nic z toho, co říkají v koncentráku. Zato jsem normální, normální ve smyslu těch nezlepšenejch, těch neopravenejch, u kterejch se jejich genetický vady spravily už v břiše. Nesměj nás ani moc přetěžovat, což má určitý výhody. Není možný mít všechno. Zaměstnání stejně nenajdem. Protože už jsme asi, ty zbytečný, příživníci na společenským blahobytu, co se nechtěj integrovat. My jsme takzvaná spodina, parazitní poslední třetina, o kterou se ty další dvě třetiny staraj. Já se vlastně chci integrovat, nejde to ale bez vyšších kompetencí, který se daj získat jenom na dalších stupních. Tam se nikdo z nás nedostane. Na to jsme moc hloupý. Na to bysme museli to kompetencování zvládnout úplně jinak. Já to zkusím tenhle rok, možná teď získám víc kompetencí. V pondělí už to zase začíná. Naštěstí, protože ty letní kurzy pracovní a aktivující terapie pro dorůstající a předspělé už se nedaly vydržet. Každý rok to samý: hry na pochopení zdravý výživy a dopravy, ekologický pochodáky, mezikulturní výměny a převlékání se, malování podle druhu odpadků, exkurze do životního prostředí na statku, sbírání lesních plodů a určování stromů atd. Tenhle rok byl na řadě týmovej trénink, řešení konfliktů a získávání sociálních kompetencí – prej jako těžiště. Cílem bylo vytvořit tým. Pomocí interaktivních skupinových her a komunikačních workshopů se měla podporovat a trénovat týmovost, motivace, komunikace, koordinace a kooperace. Jednotlivý herní programy k vytvoření týmu se jmenovaly „akceptace, tolerance, důvěra“ a jejich účelem bylo vytvořit lepší skupinový klima podle těch třech slovíček začínajících od „i“, co jsme si měli zapamatovat: integrace, inkluze, interakce. Nebo to byla intervence? Ne, to bylo, myslím, dřív, v tom kurzu na získání občanský odvahy, ne, tomu se prej

říká civilní kuráž. Ale to je jedno. Tam šlo o to, že je třeba se někoho zastat, když je přepadenej nebo tak nějak. To jsme si měli nacvičit hraniční role, např. hlasitě vykřikovat: „Nech toho!“ nebo něco podobného. To přece ve skutečnosti nedělá nikdo. Přece nejsme šílenci. To je přece životu nebezpečný. Když se někdo najednou objeví s nožem nebo airsoftkou, seš mrtvej, než si to vůbec uvědomíš. A s tím domlouváním to bez tak v praxi nejde. „Chápeme tvůj hněv, ale...“ To přece nikdy nefunguje! Radši utýct, to ví každý dítě, teda humáně nebo předspělej.

Kde jsem to zůstala? Aha, u těch kurzů k trénování týmu. To prej má bejt jedna ze základních životních kompetencí, kterou musíme v našem věku bezpodmínečně získat. Jinak se nepovede orientace (myslím ne sexuální, ale ohledně povolání) a trénování ucházení se o práci, co máme dělat příští rok (JOB FIT se tomu říká), taky ne. Na to tam byly takový speciální cvičení, například balancování nebo naplňování něčeho, co se dá dělat jenom společně s někým jiným, nebo se snažit někudy projít se zavázanejšma očima, zatímco ti ty druhý říkaj, kam máš jít nebo šplhat nebo lízt. Ale oni to říkali vždycky naschvál špatně, takže se to nikdy nepovedlo. Týmařka od Interaktýmu tvrdila, že jde o vytvoření rovnováhy mezi aktivitou a pasivitou mezi účastnictvem a že to nefunguje proto, že nemáme dost vzájemný důvěry, na tom že je třeba ještě pracovat. Skupinové struktury se totiž neustále mění kvůli inkluzi jednotlivců s různými odchylkami, tedy těch jinak nadaných nebo s jazykovým problémem. Zkrátka buď ty postižený nemůžou ty příslušný cvičení zvládnout a ty ostatní jim nepomůžou, nebo nerozuměj pokynům, protože vůbec nemluvej naším jazykem. Jak taky, když sem sotva dorazili? Z různých zemí a kultur. Takže výsledek byl, že musíme tyhle problémy vyřešit podle hesla: „Zvládneme to!“ To jsme tak úplně nezvládli, ale nevdí. Hlavně, že nás to bavilo. To říkaj vždycky. Teda mě moc ne. Některý jo, hlavně když někdo spadnul a praštil se, tak se pokaždý strašně smáli. Mně to nepřipadá moc srandovní. Každopádně potřebujeme zlepšení interaktivních komunikačních schopností, takže jsme byli na příští prázdniny přidělený do dalších kurzů na posílení komunikační a kooperační ochoty se specifickějma skupinovejma a věkovejma kategoriema. Hlavně interkulturní a konfliktní tréninky jsou naléhavě nutný. Týmařka tvrdila: „Mnohé a mnozí z vás se stali bojovnicemi a bojovníky samotářkami a samotáři, neschopnými týmové interakce. Změnit to je naším cílem.“ Potřebujeme víc kolektivních zážitků, her na získání

důvěry, konfliktní a stresový manažment na upevnění kolektivního vědomí, neboť to je pro naše plánování budoucnosti obzvláště významné. Heslo: „Nejsi nic – tým nade vše!!!“

Každopádně jsme to přežili a zejtra je konečně zase integrace do koncentráku, teda kompetenčního centra. Už jsem to řekla? Myslím, že jo. Integrace všech věkových a kvalitativních stupňů, hlavně pro začátečníky, teda začínající, takzvaný písmenkáře nebo jak se to jmenuje, protože se maj mimo jiný taky učit číst. Sice mi pořád ještě není jasný, proč vlastně, ale je to holt už taková tradice. Blbý na tom to je, že Jožka (můj malej brácha) se toho neúčastní. Byla jsem s ním minulej tejden u tý – jak že se to jmenuje – VKKZ (vyšetřovací komise pro kompetenční způsobilost) nebo tak nějak. A tam zjistili, že ještě není schopnej jít do koncentráku. To nechápu, ale co se dá dělat. Tak bude holt ještě další rok opakovat přípravku. Potřetí. To nevádí. To se nepočítá. Přípravná třída nebo fáze, jak tomu teď říkaj, je sice povinná, ale nepropadá se tam. Může ji donekonečna opakovat. Ty další kvalifikace už ne, třikrát a pak musí dělat zas něco jinýho, pak tu kompetenci prostě nezískal. To je škoda, ale je to u nás docela normální. Pokud někdo nezíská aspoň šest základních kompetencí, nemůže dělat postupovky a nedostane se na vyšší stupeň. Já teda už jsem na středním stupni a většinu kompetencí jsem zvládla. Můj brácha Martin ještě skoro nic, kromě kompetence komunikačních médií, teda hološky a araglobnetu a araglobfonu a takových věcí, to umí dobře, zacházet s přístrojema, ale to má ještě čas, je mu teprve dvanáct a něco, takže to nevádí. Trenérky říkaj, že se každé humáně vyvíjí vlastním tempem, a protože jsme asíci, jak už jsem řekla, tak teda obzvláště pomalu. Jenom se nesměj dělat žádný interpersonální srovnání, aby žádná osoba nebyla znehodnocená. Kupodivu to ale pro Jožku neplatí, on se vlastně všechno naučí strašně rychle. Má jiný problémy. U tý inspekce to bylo takhle: dozorčí nám dala dotazník a audiokodérku, ale Jožka hned začal číst ty písmenka na obrazovce. Tak ho poslala do hracího koutku, protože ten text vlastně nebyl pro něj. Měl moc stránek, našťestí s akustickou pomůckou pro vyplňování. Musela se do mikrofonu říct ta správná odpověď, která se potom zapsala a byla hned zakódovaná a vytištěná. Ale když nějaký slovo nebylo správně vyslovený, bylo to špatně a musela jsem to celý znovu opakovat, teda celou stránku. Trvalo to pár hodin, než jsme prošli všech dvanáct nebo třináct formulářů. A byly tam otázky, na který jsem vůbec neznala odpověď, například jmé-

na rodičů jeho druhého rodiče. Jsem ráda, že vím, jak se jmenuje jeho biologické rodič, ale kdy byl narozen a jak se jmenovala jeho rodička a jaký měl povolání a jakýho biologického stavu byl a jestli byl plnohodnotnej komon, polokomon nebo asociál, to všechno přece vůbec nevím. Ta baba se mě zeptala, v kolika rodinných jednotkách bydlíme a jak to, že nic nevím o našem druhým rodiči. Na to jsem jí řekla, že máme tři různý. A o tom mým vím mimochodem zrovna tak málo. To se jí vůbec nelíbilo. Prohlásila, že podle zákona pro mládež § 448, odst. 29/GHNB 3, č. 5 mají všechna humáňata právo na nejméně dva rodiče, nacházejí-li se v individuální péči, tedy dohlížejí-li na ně fyzické či sociální kontaktní osoby, protože jinak jsou příliš ovlivněné jedinou osobou. Je předepsáno, že dorost, jehož rodiče nebo pečující nebydlí dohromady, musí žít ve dvou nebo více domácnostech, a pokud to není možné, což se však často vyskytuje u ekologické parazitní třídy, měla bych alespoň přesně vědět, kdo byl mým zploditelem, a vytvořit si o něm pozitivní obraz, neboť je bezpodmínečně nutné pro vývoj osobnosti každé společenské součástky, nezávisle na její ekologické třídě nebo stavu, znát a kladně hodnotit jeho genetickou identitu. A to bez ohledu na to, zda se jedná o homogenní nebo heterogenní, duální nebo multilaterální identitu. Zakázán je pouze původ od jednoho rodiče, zatímco výchova jedním rodičem je sice v jednotlivých případech připuštěna, ovšem nežádoucí a problematická.

To už vlastně všechno vím a nějaký problémy byly už u mé integrace, protože svého genetického rodiče, správně: svou mužskou nebo druhou rodičovskou část (může to bejt totiž i žena) vlastně neznám, a proto nemůžu bejt plně socializovaná, neboť mi chybí druhá vazba na jednoho rodiče. A u koho to tak je, tak prej ten asociální dorost, oficiálně problematicky se vyvíjející předspělý, nevyvine ani ten správnej ekologickéj a politickej postoj a stane se pozdějc taky asíkem nebo kriminálním živlem. Já si nemyslím, že se určitě musíme stát kriminálníkama, a kompetentěři nám to přece pořád říkaj. Kdybysme byli už od začátku ztracený, tak by nám to přece neříkali, nebo jo? Teda že se máme snažit získat kompetence, vyvíjet týmovýho ducha a ekologický vědomí a tak dál. Kdyby to vůbec nešlo, bylo by to přece zbytečný, ne? Sice vím, že některý hodně přísný vůdčí lidu právě tvrděj, že je to nesmysl, ale já tomu nevěřím. Myslím si, že to můžem zvládnout. Jasně, že to zvládnem. Jenom tomu musíme pevně věřit.

Dobře. Každopádně mě přece jenom integrovali, protože jsem jinak

docela normální, to znamená nenápadná, ačkoliv jsem doma jenom v jedné domácnosti a tak dále. U Martina to bylo podobné, ale zná aspoň svého zploditele, i když u něj nebydlí. Ten ho párkrát navštívil, nechtěl ale, aby se k němu nastěhoval. To Martin ostatně taky v žádném případě nechtěl. Nevím proč. I když, zdá se mi, že je to pěkný čůrák, alkoholik aspoň, co by si s ním počal? No možná jako odvykávací terapie? Kdo ví? Já teda nevím, proč ho k tomu nedonutili. U Alberta to tak bylo. Musel se nastěhovat ke svému rodičovi, aby ten rodič překonal svoji závislost na drogách. To se teda nepovedlo. Rodičku má sice taky závislou, ale ne tolik. Každopádně z toho byla úplná katastrofa. Ten rodič ho zamknul a zdrhnul. Dva dny neměl nic k jídlu ani k pití a čůral do kouta, a pak se nějak dostal ven. Někdo zavolał policii, nějaký soused, když tam tak dlouho řval, asi mu to vadilo – myslím teda tomu sousedovi. Muselo to být hodně hlasitý. No každopádně se pak zase vrátil ke své rodičce. To měl teda ještě štěstí, jeho malej brácha je totiž mrtvej, toho rodič strčil do mrazáku. To ten mrňous nepřežil. Takže ještě dopad celkem dobře. Rodinnej úřad to tehdy tak nařídil, kvůli nároku na dva rodiče, teda na *nejmíň* dva. Myslím, že se Martin bál, že by s ním jeho rodič udělal to samý, proto k němu vůbec nechce. Ale tak to není vždycky. Renáta například má tři domovy, který mění každé tejdě, a to se jí líbí, aspoň to tvrdí. Každému rodičovi, když jí nechce dát, co ona zrovna chce, vyhrožuje, že ho udá a on pak ztratí výchovný právo a možná bude ještě obžalovaný ze zneužití dítěte. Pak dostane všechno, co si zamane. To se vždycky povede. Má tři rodiče, který se mezi sebou strašně nenáviděj, a využívá toho. Jednou chtěla například kyberpanenku, co stojí dvě stě neuro, a její rodič jí tu panenku koupil, přestože se kvůli ní musel zadlužit u pěti kolegů a nezaplatil svoji daň za spotřebu CO₂. Kdyby se za něj nezaručili, skončil by ve vězení. A spolurodička šla krást, protože Renáta chtěla mermomocí ještě nové nanoskiper. Dopadlo to dobře, nechytli jí. Ale říkala jsem jí, Renátě, že to nemá přehánět, protože to jednou praskne. Přece není ani jeden z těch tří zrovna prachatej, dva jsou paraziti, první rodička má sice nějaký džob, ale z toho se dá zaplatit tak akorát byt a účty, víc nic. A kromě toho je přece pitomý se pořád stěhovat. I když tohle nevím. Vlastně proč ne? V naší poslední pracovní skupině bylo pět spolukompetendáků, co furt střídali bydliště, akorát že to bylo někdy dost daleko do koncentráku, takže například Hana musela pořád měnit koncentrák, kde se zrovna učili něco jinýho, a Halime cho-

dila každé druhé tejden pořád pozdě, protože musela dojíždět zdaleka. To je fuk. Jednou bych to taky ráda vyzkoušela. My máme holt jenom tu jednu rodičku. Z toho se nedá nic vytěžit. Aspoň nemusíme pořád pendlovat. A když rodič nic nemá, je to taky k ničemu. Je to jenom trochu divný, tři děti v jedné domácnosti, teda správně se říká humáňata (děti jsou zastaralý výraz, hodně lidí ho přesto pořád používá). Máme mít totiž podle zákona aspoň šest domácností, že jo?

Každopádně šlo teď o Jožku, kde to je všechno ještě problematičtější, protože není úplně normální. A ta úřednice si myslela, že mi moje opatrovnice aspoň měla sdělit všechny údaje o mým bratrovi, když už nemůže přijít sama. Řekla jsem jí, že je na povinných veřejně prospěšných pracích, kde nesmí chybět, leda v případě lékařsky potvrzené nouzové situace jako například úmrtí nebo smrtelné nemoci humáňete. A to není ten případ. Na to už neřekla nic. Jenom, že je každý rodič povinen v případě nepřítomnosti druhé rodičovské části informovat předspělého o identitě a důležitých osobních údajích scházející rodičovské části a pozitivně mu popsat osobnost jeho druhého nebo případně třetího rodiče. Na to jsem jí řekla, že by to stejně nepomohlo, protože na většinu otázek, co tu jsou, by rodička beztak neznala odpověď. A ty scházející rodičovské části se taky nemůžu zeptat, protože na ni nemáme kontakt. Tak to totiž bylo už u mě i u mého prvního bráčky. A když chce, může úřad sám od sebe zahájit vyšetřování, pokud potřebuje zjistit chybějící údaje dotyčného rodiče. Ona na to, že jsem prej docela drzá, což není divu, když vyrůstám v takových poměrech. No právě. To si musím zapamatovat. Že za to vlastně vůbec nemůžu.

Pak tam byly otázky jako „Je sexuální komunita, z níž vzešla rostoucí osoba, kolektivní, nebo individuální, zapsané nebo nezapsané partnerství, manželství nebo jiné rodinné společenství?“ a dál: „Je toto individuální partnerství, manželství, nebo podobné společenství stejně, nebo různopohlavní, monogamní, polygamní nebo družstevní, jednoduché nebo komplexní, dvoustupňové, vícestupňové nebo kombinované?“, „Kolik osob žije ve společné domácnosti?“, „Kolik pokojů má rodina k dispozici?“, „Kolik čtverečních metrů má být?“, „Jak vysoká je spotřeba energie?“, „Jaké přístroje se nacházejí v rodinném vlastnictví?“. To jsem musela chvíli přemýšlet. Myslí se taky lednička? Nebo jenom ty elektronický? Ne, všechny přístroje, i pračka a elektrická koloběžka. Tak jsem tam napsala kromě dvou holovizí a Martinovy holokonzoly,

mikro projektor, můj elektrické kartáč na vlasy, 2 bytové kadeřnice, sušičku, pračku, 4 kartáčky na zuby, otvírač na konzervy, myčku nádobí, několik čteček a jednoduchých kauntovaček, kalendáře, 2 měřiče času, CO₂ a teploty, jednou s automatickým oznamovatelem, jednou bez, 3 přehrávače, 1 notýsek (na tom zrovna píšu) a další psací potřeby, 1 větrák, 8 jednoduchých telefonů a 5 vyvinutějších komunikátorů, 1 mixér, 2 mikrovlnky a 1 elektronickou troubu s funkcí pečení a grilování konvenčního rázu, automat na vaření nebo kuchyňskýho robota totiž nemáme, ani autozásobovač nebo autosendvičovače, ty jsou všechny moc drahý. Dále 1 ultrazvukový vyšetřovací zařízení, 1 koloběžku, 3 kola, z toho 2 elektrický a 1 mechanický (to se prej nepočítá), 1 pár už nefungujících elektrobot, 1 domácího osobního trenéra, 1 sledovací kameru, 3 detektory kouře, 1 bezpečnostní zařízení na oknech, 1 permanentní úsporný systém osvětlení, 3 topení a chladiče bez chladicí funkce, 2 registrače přítomnosti v každém pokoji, 1 kontrolu čipů s detekcí osoby a funkcí přezkoumání zdravotního stavu (ta je mimochodem úplně nová a pořídili jsme si ji proto, abysme už nemuseli chodit k doktorům, protože osobní vyšetření je moc drahý), 1 zpravodaj s budíkem, alarmem atd. Zapomněla jsem na něco? Asi jo. Například hudební nástroje: 1 kytaru, 2 miniklavírky, 1 flétnu, 1 bicí, ale to jsou vlastně všechno jenom hračky, to se nepočítá. Přece jen. Nechápu, že toho tolik máme. Akorát, že jsou to většinou starý a někdy rozbitý přístroje, ovšem kromě pračky, ta je stará dvacet let a pořád běží. Speciální nabídka. Dárek od charitativního úřadu. Přitom většině lidí se jejich pračky rozbijou vždycky už za tři roky, ty dražší za pět. Naše pořád funguje. I naše lednička je prastará, je jí asi třicet, ale trochu moc malá pro nás čtyři. Kromě toho žere moc energie. Vlastně by měla bejt dávno vyhozená. Ale nemáme peníze na novou, ani na takovou tu bez automatickýho objednávání. To nevádí. Na to se neptali. Za to na stáří domu, tepelnou výbavu, izolaci stěn, na nábytek podle druhu a upotřebení, na příjmy všech rodičovských částí a dalších dozorčích entit, dobu cesty do práce a koncentráku, jaký dopravní prostředky používáme, jakej nehmotnej majetek se nachází ve vlastnictví rodiny. Tady teda nevím. Vždycky jsem myslela, že majetek je něco hmotného, nějaký věci. Úřednice mi vysvětlila, že se prej jedná o akcie, sporožira, investiční cosi, pojištění, nějaký bony a kony a takový věci a duchovní majetek jako autorský práva, licence, nároky na duchovní a umělecký výtvořy a takový věci. Ničemu z toho jsem nerozuměla.

Myslím si ale, že takový nehmotný věci stejně nemáme. Máme jenom hmotnej majetek, různý věci, hodně věcí, až moc věcí. Martin je sbírá. Skoro každej den přinese něco domů, nějakou hračku nebo něco podivnýho, opravovací tužku, co maže chyby. Ale ta moc nefungovala. Nebo nějakej kabel pro svý přístroje, nějaký připojení s různějma funkcema, dokonce lítací botu. Ta fakt fungovala. Ale byla jen jedna. Jak může někdo lítat s jednou botou? I tak ji vyzkoušel, ale přistál, po prudkým skoku doleva a nárazu do stropu, dost tvrdě na podlaze. Jo, na podlahovou krytinu se taky ptali a na stav našich sanitárních zařízení. Řekla jsem, že máme konvenční záchod a umyvadlo a společnou sprchu, že teče jenom studená voda, protože centrální bojler pracuje jen v topným období a to teď není, a kromě toho je rozbitej, takže nefunguje ani v zimě. To už akustická pomůcka nezaznamenala. Takže jsem vyjmenovala jen ty hlavní věci.

Potom přišly všechny možný otázky o dorosteneckých nemocech, vývojovém pokroku v přípravném stupni, fyzických odchylkách, alergiích, sexuálním životě všech rodičů a spotřebním chování rodinných součástí, jako například: „Kde převážně nakupujete potraviny?“ Prosím označte. Následoval seznam všech supermarketů a hypermarketů a dalších obchodů. Řekla jsem vždycky ne, ne, ne, až na dva, kde fakt nakupuju. Potom jaký šatstvo kupuju, kolik párů ponožek v průměru za rok, kolik bund, kalhot, kamaší, košil, triček, svršků a spodků, punčocháčů, cordů, babtů, spodních kalhotek, podprsenek, bot, plavek, cvičebních úborů a dalšího oblečení, co všechno kupuju a z jakýho materiálu. To všechno jen pro statistický účely. Jaký léky, sedativa nebo stimulanty, látky pro trans a seance a další omamné látky, kosmetiku, prací a čisticí prostředky, mejdla, šampóny, pasty na zuby a vlasy, vložky, tampóny, barvy na řasy, obočí a nehty, voňavky, deodoranty, krémy, vody a vodičky tuhé, želé, rola, polospreje nebo spreje (ty jsou přece zakázaný!?) a ostatní. A jaký programy v síti, na robotce, intercomu nebo nanofonu a dalších komunikátorech používáme, například učební programy, aplikace, hry, všeobecně poučné, která sociální fóra a mítinky navštěvujeme a podporujeme, jestli jako audio, video, holo, multistereo, combisensorium nebo nějak jinak, a na jaký programy se koukáme na hološce, kolik hodin denně a kdo co a proč. Ne, proč tam nestálo, jenom kolik hodin a minut denně a druhy vysílání. A jaký očkování humáně (teda Jožka) obdrželo, jaký terapie, operace a další už podstoupilo. A jakej vztah má

ke svým prarodičům. K tomu jsem neměla co dodat. My totiž žádný nemáme. A jestli nemá nějaký ze strany zploditele, to teda nevím.

Nejjednodušší byla část o sociálním postoji a otázky ke světonázoru. Jaký máme náboženství a jak ho praktikujem, například jak často navštěvujeme svatostánek (kostel/mešitu/chrám) nebo modlitebnu, kolikrát denně se modlíme, kolik procent našeho života připisujeme náboženství nebo věnujeme zbožnému životu, nebo kolik času nám zabírá náboženství. To jsem všechno vynechala. Tam taky nic není. A ohledně příslušnosti k politickým stranám, charitativním spolkům nebo jiným komunálním nebo mezinárodním, vládním či nevládním organizacím jsem taky neměla co dodat. Nevím o ničem, kde by mohla být rodička organizovaná. Nejsme ani v žádném fotbalovém klubu. Martin není žádnéj fotbalovej fanoušek. Vůbec nemá rád sport, u Jožky to bude asi podobný, a ten kromě toho nemá rád kolektivní aktivity. Já bych ráda, ale nejsem v ničem tak dobrá, abych mohla někam vstoupit. Zkusila jsem to jednou s ručníma pracema, bastlováním a hwatebalem, ale bylo to dost vedle, takže vůbec nic. A na nějaký sportovní kluby nemáme stejně dost novopeněz. Ty jsou totiž strašně drahý. Hudbu z nás nedělá nikdo. To by stejně nešlo, protože k tomu nemáme možnost a asi ani nadání, snad kromě Jožky, ale to nevím. Vyzkoušeli jsme jenom různý hudební hračky, a to dost neúspěšně. Já jsem se aspoň snažila. A na takový otázky jako: „Kdy měly rodičovské části naposledy sex?“ nebo „Jak často dochází k sexuálnímu kontaktu k téže nebo k jiné osobě?“ jsem neuměla odpovědět. Tohle nevím. Myslím, že to všechno bylo už před mnoha lety, a byla jsem ještě moc malá na to, abych tomu mohla rozumět. A kromě toho se na to neptám. Úřady jo. Ty chtěj vědět všechno možný. Ty teď věděj víc než já, když si něco zjistěj odjinud, například výši provozních nákladů, nebo kdy byla zaplacená která daň, nebo jak se jmenujou rodiče toho nebo onoho rodiče a kolik vydělávaj. Už mi to bylo pomalu všechno jedno. Byla jsem unavená a chtěla domů, ale musela jsem se prokousat všema těma otázkama. Naštěstí nechtěli vědět, jaký hodnocení jsem měla já nebo Martin nebo rodička na vysvědčení a jakěj kolektivní posudek byl zaznamenanej, jenom kdy jsme se narodili a do jakýho kompetenčního centra chodíme.

„Až se příště bude konat pohovor, musí se dostavit aspoň jeden rodič osobně,“ řekla přísně úřednice. A Jožka musel mezitím tleskat, chodit po čáře pozadu, skákat po jedný noze, blábolit nesmyslný slova, co mu

předříkávali, poznat obrázek, namalovat obrázek, nakreslit čáry, struktury, geometrický obrazce, dovyprávět jeden příběh do konce, vykládat příběh podle obrázků a vymyslet si nějakou historku, rozlišovat mezi vpravo a vlevo, nahore a dole, předklonit se, kroutit hlavou do různých stran, nechat se zvážit a změřit, pojmenovat barvy, rozlišit mezi zvířata-ma a kytka-ma, najít vzorky, dotýkat se prstama ruky, vystrčit prostřed-níček, vypláznout jazyk, rozeznat různé zvuky, přiřadit hlasy ke zvířa-tům, skákat do vejšky a do dálky, házet míčem a trefit, skákat na míči, reagovat na zvuky, asociovat slova s jinejma slova-ma, popisovat pocity a ukázat, jestli umí plakat. To je speciální úkol jenom pro kluky, teda pro dorost s prozatímně mužskou pohlavní identitou. Ten jsem nedělala, Martin jo. Ale ten nechtěl brečet, bylo mu to moc blbý. Odmítal to, přes všechny pokusy simulovat například strach, hrůzu, smutek, zklamání a podobně. Ignoroval je všechny a nerozbrečel se. Možná proto byl in-tegrovanej až na podruhý. Neumět plakat prej poukazuje na obzvláštní tvrdošijnost, která se u humáňat s mužskou identitou může negativně odrazit na učebních výsledcích. Bezvěreckým kandidátům se proto do-poručuje ji později změnit.

SKON-CHIT PSA-NJII?

A-NO

NE

ZA-JIS-TJIT ZAA-ZNAM?

A-NO

NE

AK-TI-VO-VAT AU-TO-MA-TIC-KEE JISH-TJE-NJII?

A-NO

NE

U-PO-ZOR-NJE-NJII: VSHE-KHNI ZAA-ZNA-MI BU-DOU AU-TO-MA-TIC-KI ZA-JISH-TJE-NI. TO-TO U-PO-ZOR-NJE-NJII SE JIZH NE-OB-JE-VII. AU-TO-MA-TIC-KEE JISH-TJE-NJII MUU-ZHE BIIT KDI-KO-LIF ZNO-VU DE-AK-TI-VO-VAA-NO

VI-PNOUT?

A-NO

NE

OK

MO-DUS PSA-NJII

Dostali jsme nový nařízení o rozvrhu času, novej rozvrh hodin a seznam věcí, který budem potřebovat pro tenhle kompetenční rok. Nejdřív byl úvodní projev ředitelky, kterej nám dali s sebou, abysme si ho dobře zapamatovali. Je vlastně pro rodiče, který tam nebyli, máme jim ho dát předčíst. Na to ale nemám chuť, ať to udělá sama, teda rodička, ne ředitelka, pokud ji to zajímá. Poslechne si to možná pozdějc večer, to není můj problém. Mám ho taky naskenovat? Proč ne. Neuškodí to. Pak mám všechno hezky pohromadě. Tak teda nejdřív tu řeč. Jak to bylo s tím skenováním? Aha, nejdřív to musím tady zmáčknot, takhle...

ZMNJE-NJIT MO-DUS?

A-NO

NE

ZA-PNOUT-SKE-NO-VAA-NJI?

A-NO

NE

SKEN ZA-PO-JEN

PRHE-KOO-DO-VAT NA STA-RII PRA-VO-PIS?

A-NO

NE

PRHE-KOO-DO-VAT PO-KAZH-DEE?

A-NO

NE

PRHE-KOO-DO-VAA-NJII PRO-BII-HAA

PRO-SIIM CHE-KAT

PRHE-KOO-DO-VAA-NJII UU-SPJESH-NEE

SKE-NO-VAA-NJII PRO-BII-HAA

TEKST 1**Integrační projev k zahájení kompetenčního roku 2038/39**

Vážené fyzické, adoptivní, doplňkové, komunální, dozorčí a další rodičovské části, pěstouni a pěstounky, zploditelé a rodičky, pečující, vychovávající, dohlížejí a opatrující, milá humáňata a předspělé všech pohlaví a každého ekologického původu, kompetující v našem ekologicko-inkluzivním základním kompetenčním centru. Vítám vás v novém kompetenčním roce, především nově příchozí. Určitě vás ohromně zajímá, jaké nové kompetence si osvojíte, zvláště nejmenší z vás, nově se integrující, co dosud nevědí, jak to u nás chodí, pro které začíná úplně nová životní fáze, s různými fascinujícími překvapěními, činnostmi, ve kterých se musíte osvědčit, snad i s nějakým tím zklamáním, když se ne vždy vše vydaří napoprvé. Ale nebojte se, nejste sami! Podporují vás všechny naše kompetenční týmy s mnohými kompetenčními školícími a trénujícími, vedoucími, vychovávajícími a podporujícími, pedagožkami a pedagogy, psycholožkami a psychology a dalšími expertencemi a osobními dozorčími, abyste si osvojili veškeré potřebné schopnosti a dovednosti. Zvládneme to! Společně dokážeme vše!

Jak vám je jistě známo, naše kompetenství vychází z nekonečně moudré poučky, že každá součástka lidského rodu se na této rovině manifestuje jako osobnost. Proto je naším úkolem podporovat a řídit ten jedině správný duševní vývoj a rozvoj osobnosti našich humáňat. Věnuje se hlásání nekonečně moudré poučky s cílem rozšířit myšlenku progresivního celostního vzdělávání předspělých po celém světě, neboť to znamená zároveň vzdělanost pro celé pozemské společenství.

Přitom jde v zásadě o to, pochopit proces osvojování si kompetencí našeho dorostu ani ne tak jako učebního postupu, nýbrž jako přirozeného poznávacího procesu. Vychováváme humáňata bez nátlaku a nucení, aby jejich duševní celistvost neutrpěla újmu, nýbrž byla schopna se bez zábran otevřít zprostředkované zjevené pravdě. Pozornost zaškolování se soustředí na věčné NYNÍ. Humáňata se neučí pro budoucnost, nýbrž pro to, že je to baví a mohou na místě uplatňovat poznatky předepsané v rámcovém plánu ministerstva výchovy a kompetencí. Přitom jde v jejich náplni o to, uchovat humáňatům přirozenou radost z poznání, vytvořit kompetenční prostředí, jež živí tělo, ducha a duši a místo zprostředkování vědomostí dovoluje poznat moudrost – moudrost, která umožní našemu dorostu vést život v souladu s ekologickými a etickými zákony našeho bytí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Deník 2038***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.